

Λάμψου, Άγιος Βησσαρίων

Ν. Έλληνομ. 5 σ. 292-295

Βησσαρίων

(Λαρίσης) 164

Εν δ' αὖτως. 2<sup>ος</sup> αἰώνησετ ὁ Σειδ. Λάμψου δι' ἄγην σερὶ τῶν ἐκδόσεων  
 τῆς ἀποστολῆς, κ' τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου Βησσαρίου, ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης  
 κατὰ τὸ α' ἡμῶν τοῦ 16<sup>ου</sup> αἰῶνος, ὁποῦ εἰς τὴν ἐκδόσιν τοῦ βίου ἔργου ἔ  
 Παχωμίου Ράισαν, ὡς καὶ ἐγγραμμίον τοῦ αἵτου εἰς τὴν αἰετ. Κατὰ  
 πάντα ὁ Βησσαρίων « ἐκκέρως ἦν τῶν σερὶ τὰ τίματα μακροδότης,  
 μᾶλλον δὲ θεοσάκας μεγάλης τελευτῆς », διημέρις κερταί μοναχὸς σερ  
 ποδοκιδῆς τοῦ Λαρίσης Μάθου χειροτονῆται ἐπίσκοπος Δομενίου  
 καὶ ἑρσασίνος. δι' ἡτάτοις τῆς διημεροδότης ἀνεδρὼν καὶ ἐπὶ λοχάνου  
 τῶν ὑποῦ τοῦ πατριάρχου ἀντιμετάστασιν τοῦ Βησσαρίου διὰ τοῦ Νεοφύ  
 τῶν, μετὰ τῆσδε τῆς προσηγορίας ἐπίσκοπος Στρατῶν. Μετὰ ἔξ ἔτη  
 ἀποθανόντος τοῦ Μάρκου ἐξῆλθεν ἀρχιεπίσκοπος Λαρίσης ἐπὶ πατριάρχου  
 τερμίν. Αὐτὸν εἰς ἡμῶν 50 εἰν. ἔχεν ἀδελφὸν τὸν κατὸν καὶ φαναγίον  
 ἡγνάτοις.